

til Bankvæsenet synes mig at være af en noget ufornuftig Art. Hvor Bankerne har Ret, nemlig paa et saadant Punkt, som at de ikke bør bindes med Hensyn til deres Indlaansrente, stiller Ministeren sig ikke konformt med dem, der tillader han, at man vedtager noget andet, og hvor Bankerne har Uret — nemlig deri, at de nødvendig vil ligge med for stor Kassebeholdning, gerne vil anbringe deres Midler lige til den allersidste Øre mere eller mindre fast — ja, der støtter Ministeren dem med hele sin Autoritet og forlanger mit Likviditetsforslag forkastet. Jeg synes, at det er den samme Kærlighed, som Forældre viser over for forkælede Børn. Den højtærede Minister er svag overfor Bankerne, han viser Svaghed paa de Punkter, hvor han netop i Kraft af sin Kærlighed burde vise sig streng og fast overfor dem.

Saa kommer jeg til det Punkt, som for mig er det vigtigste, nemlig det under Nr. 3 til Banklovforslaget stillede Ændringsforslag. Hvis Banklovforslaget udkom med denne eller en lignende Bestemmelse, vilde det virkelig være en betydningsfuld Lov, ikke blot en Lov om en ny Embedsmand og med nogle Bestemmelser, som ikke er anderledes, end at alle solide og ordentlige Bankinstitutter allerede retter sig efter dem, nej, saa vilde man virkelig kunne sige, at Lovgivningsmagten havde gjort noget for at betrygge det danske Bankvæsens Likviditet. Jeg bad den højtærede Minister om en Udtalelse, og jeg fik den. Jeg tør sige, at den var saa utvetydig som vel muligt. Den gik nemlig ud paa, at Likviditeten efter hans Mening kun bestaar deri, at Bankerne skal have Midlerne anbragt paa en saadan Maade, at Landets Seddelbank kan forsvare at træde til, de skal have Effekter, som under alle Forhold kan belaanes af Landets Seddelbank. Ja, det er den gamle, konservative Bankteori, som vi har kendt gennem mange, mange Aar, men som netop de senere Begivenheder fra 1911 til Dato har vist ikke slaar til. Det er overhovedet særdeles farligt, at Bankernes Likviditet udelukkende skal bero paa deres Forhold til Landets Seddelbanks belaanende Virksomhed, altsaa med andre Ord, at hele det danske Lands Bankvæsen skal til syvende og sidst hænge paa denne ene Knage: Seddelbanken. Det er netop dette, som sikkert har været skæbnesvangert for Tyskland, og det har omvendt været til saa stort Held for England, at man der har stillet den Fordring og gennemført den i Praksis, at de private Banker i sig selv skulde sørge for deres

Likviditet og ikke stole paa Landets Seddelbank, hvorfor de da ogsaa i et vanskeligt Øjeblik, ved Krigens Udbrud, kunde støtte Landets Seddelbank i Stedet for at hænge sig paa den. Og nu beder jeg de Herrer betænke, hvad Følgen vil blive af, at Landets Handelsminister staar op og anbefaler at forkaste et Ændringsforslag som dette, idet han altsaa siger: Det gør saamænd ikke saa nøje, om Bankerne har nogen videre kontant Kassebeholdning, naar blot de altid har Effekter, som kan belaanes. Hvilken tydelig og klar Opfordring ligger der ikke deri til Landets Banker om ikke at bryde sig videre om den Art af Likviditet, som er den moderne, nemlig at have en Kontantreserve! Derigennem bliver virkelig denne Vedtagelse af Bankloven til en betydningsfuld Akt, men i saare skæbnesvanger Retning. Havde den højtærede Minister saa endda kunnet love mig, at Bankinspektørens Opmærksomhed gennem en Instruks vilde blive henledet paa dette Forhold, men det lovede han egentlig ikke. Ministerens Udtalelser herom var saa svage og vage, at de for mig ingen Betydning har. Han sagde nemlig kun, at man kan anmode Bankinspektøren om at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at Bankerne ikke anbringer deres Penge paa en saadan Maade, at de i givet Tilfælde har vanskeligt ved at skaffe Penge til Veje til at betale deres Kreditorer. Men det er aldeles ikke det samme som, at de overfor et run, en pludselig Fordring paa Penge, paa cash, skal kunne skaffe dem lige med det samme i et saadant Omfang, som Erfaringen Gång paa Gang har vist, det er nødvendigt. Derfor nødsages jeg mod Forventning til at fastholde dette Ændringsforslag; og hvis det altsaa lykkes Ministeren ved at benytte sin Autoritet at faa det forkastet i det danske Folketing, spaar jeg, at den Dag vil komme, da baade Regeringen og Rigsdagen vil fortryde at have givet denne Anvisning til det danske Bankvæsen og vil fortryde overhovedet at have været med til at lade haant om Bankernes Likviditet. Danmark vil lige saa lidt som andre Lande blive forskaanet for saadanne Bankkriser som f. Eks. i 1911 i Tyskland og 1914 i England; den Dag vil komme ogsaa her, hvor almindelig Mistillid vil ramme Bankerne. Vi har været saa tæt oppe ved det i 1908 som vel tænkeligt, det maa vi dog ikke glemme, og den Dag, da alt skal hænge paa Nationalbanken, der formodentlig med den Liberalitet, hvormed vi allerede har udstyret den, vil have ondt nok ved at sørge for sig selv, end sige,